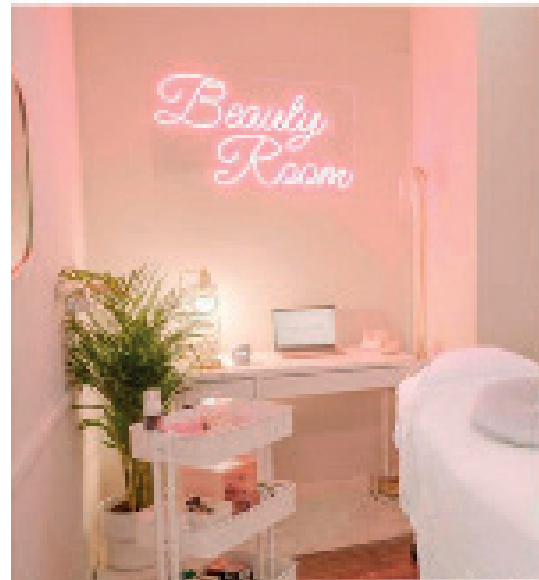

SAGRADA FAMILIA

elcentre

BUTLETÍ DEL CENTRE MORAL I CULTURAL DEL POBLENOU ABRIL 2024 NÚM. 110

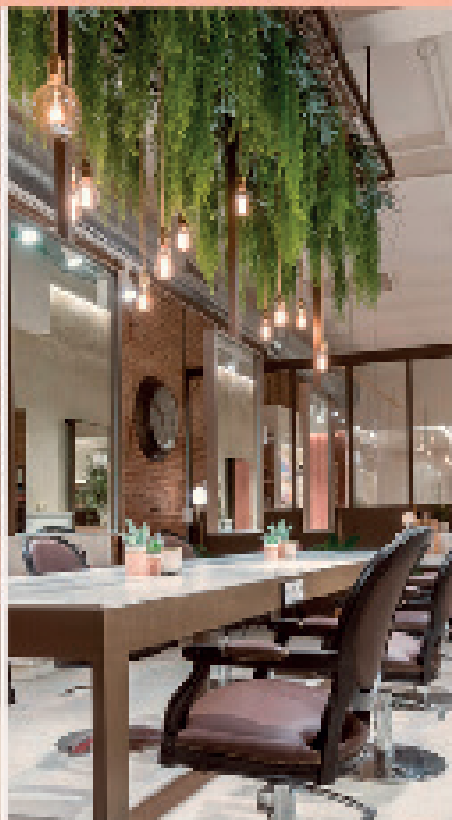

COMPTE

ESTILISTES AMB HISTORIA

-DES DE 1958-

Compte

COMPTE POBLENOU - COMPTE VILA OLIMPICA - COMPTE ESPRONCEDA

@comptepoblenou WWW.COMPTE.NET ☎ 627 647 776

Fins sempre, Nicasi

Naturalment, en aquest butlletí parlem del Nicasi. En Nicasi Camps i Pinós va morir el passat mes de gener. No cal justificar les diverses pàgines que hem volgut dedicar-li amb articles d'una de les seves nebodes (ex col·laboradora de la Secció de Cultura i d'aquest butlletí), de l'Antoni Roig i del Josep Maria Recasens. Mossèn Francesc Romeu va dir en l'homilia del seu funeral que en Nicasi potser és un exemple d'allò que passa sovint: és més reconegut fora que dins. I per dins hem de pensar sempre en el Poblenou i en el nostre Centre. En un dels textos, podeu llegir el llarg llistat de premis i guardons que va rebre arreu. Per sobre de tot, en Nicasi era home del Poblenou i del Centre. Escriptor i prolífic autor teatral, moltes de les obres que va escriure les va estrenar al Centre, a la Secció de Teatre, i va ser un assidu col·laborador de tots els butlletins que s'han fet a l'entitat des de la seva arribada al Centre. Especialment recordats són els articles publicats en la revista **Família** i en aquest **el Centre**, del que en va ser un dels màxims impulsors des del seu primer número, l'any 2000, i en el que ha col·laborat assiduament pràcticament fins al final dels seus dies. Son especialment valuoses les entrevistes que va realitzar, tant a gent de la casa com a personalitats de fora de l'entitat. En el número 76 d'aquest butlletí, de setembre del 2013, li vam fer una merescuda entrevista pel seu nomenament com a soci de mèrit del Centre amb motiu de celebrar els seus 50 anys d'autor teatral. Descansi en pau.

Més coses. A finals de gener, i com és habitual, es va celebrar la Festa de la Sagrada Família, patronímica del Centre, en la que hi va haver una part institucional i una altra d'artística. En la institucional es van donar les ensenyes d'or i d'argent a les persones que han complert 50 i 25 anys respectivament de socis del Centre.

L'entrevista l'hem proposada a Francesc Romeu, rector de Santa Maria del Taulat i col·laborador també d'aquest butlletí, que va contestar obertament a totes les preguntes que se li van fer. I, com sempre, fem menció d'activitats que s'han desenvolupat al Centre durant les últimes setmanes.

A dalt, una il·lustració de la Sagrada Família que va ser portada en un número de la revista del Centre *Família* de la dècada dels 60. Al mig, en Nicasi. I a sota, Francesc Romeu.

elcentre

BUTLLETÍ DEL CENTRE MORAL I CULTURAL DEL POBLENOU

Número 110. Abril 2024.

Pujades, 176-178. 08005 Barcelona. Tel.: 93 485 36 99.

Mail: secretaria@elcentrepoblenou.cat / web: www.elcentrepoblenou.cat

Consell de redacció: Carol Albés, Judit Argullós, Joan Giménez, Josep Ignasi Gras, Núria Hombrabella, Josep Maria Recasens, Núria Recasens i Antoni Roig.

Col·laboradors en aquest número: Enric Casanovas, Maria Favà, Salvador Montoya i Toni Olivé.

Els escrits signats expressen el criteri de l'autor, que pot no coincidir amb el de la redacció del butlletí ni amb el de l'entitat.

Torna a sortir el butlletí, eina indispensable per a nosaltres per posar-vos al dia de les activitats que es van portant a terme. Per això us presentem, tot seguit, una relació dels esdeveniments que han dibuixat la vida del nostre Centre durant el darrer trimestre del 2023 i el primer del 2024. Aprofitem

també per agrair-vos la gran participació que hi ha hagut a tots ells, cosa que demostra que el Centre no tan sols està molt viu sinó que s'està convertint en referent de la convivència i vida social del barri. Moltes gràcies a tots i seguim endavant!!!

Més alumnes a les nostres aules

El 4 de setembre, vam iniciar les classes a les nostres aules i tallers. Ens fa molta il·lusió informar-vos que hem tingut un increment de 58 alumnes respecte al febrer passat. Això ens situa al febrer del 2024 en un total de 408 alumnes. Esperem que aquesta tendència es mantingui ja que tenim la sort de comptar amb un professorat molt professional i implicat en el nostre projecte.

Festa Major

Van ser diverses les activitats que es van organitzar per la Festa Major, totes elles amb gran acceptació i èxit d'assistència. Moltes gràcies a totes les seccions, tallers i persones que ens van ajudar a confeccionar i desenvolupar el programa que, sense la seva participació, hauria estat impossible dur-lo a terme. L'èxit de la nostra Festa Major és d'ells i només d'ells. Volem ressaltar a mode d'exemple el sopar amb el Bingo musical que, com l'any anterior, va superar totes les expectatives quant a diversió i exemple de la fantàstica interacció i convivència entre els nostres socis sense importar

edats ni seccions. Aquest acte va estar organitzat i desenvolupat pel grup de joves que, com veieu són una peça cabdal en la vida del nostre Centre.

Sopar de Teatre

El passat 30 de setembre, es va celebrar el sopar de teatre, activitat que s'havia deixat de fer a conseqüència de la pandèmia i que hem recuperat. La Secció de Teatre va presentar la programació de la temporada amb un acte-espectacle al més pur estil del **Barcelona aixeca el teló** on els directors van poder presentar la seva obra i fins i tot, es va poder gaudir de petits

Centre Moral i Cultural del Poblenou

Junta Directiva

Presidenta: Gemma Novo

Vicepresident: Joan Martínez

Secretària: Anna Bedmar

Tresorer: Joan Giménez

Vicetresorera i comptadora: Montserrat Mirabet

Comptador: Josep Pous

Vocal de relacions institucionals: Miquel Mateu

Vocal de manteniment: Andreu Aldea

Programació infantil i juvenil: Elna Busquets

Vocal de L'Estel de Natxaret: Núria Recasens

Vocal d'Activitats Diverses: Mercè Masjuan

Activitats pedagògiques: Assumpta Bruguera

Grup Sènior: Jordi Asensio

Delegat de la Secció de Teatre: Lluís Girbau

Delegat del Cor Poblenou: Josep Panadès

Delegada de la Secció de Comunicació i Activitats Culturals:

Carolina Albés

Delegats Grup Jove: Roger Corredera, Mireia Martínez, Anna Parcerisas

www.elcentrepoblenou.cat

secretaria@elcentrepoblenou.cat - info@elcentrepoblenou.cat

Protagonista el piano

A l'octubre, vam iniciar una col·laboració directa amb Melani Mestres, Eduard Fontbona i Lluís d'Arquer organitzadors del Barcelona Piano Fest. Acolim un total de 5 concerts durant tota la temporada amb el piano com a protagonista. Els socis poden gaudir d'aquests concerts a un preu reduït. La intenció és fer arribar la més alta cultura musical a sales com la nostra que, normalment queden excloses dels circuits professionals. Creiem que és una ocasió magnífica per acostar als socis la música d'alt nivell que normalment només podrien trobar desplaçant-se a sales com el Palau o l'Auditori. De moment, portem 3 concerts dels que cal remarcar l'actuació de la pianista ucraïnesa Violina Petrychenko del passat 8 de febrer, en el que ens va oferir principalment obres del seu país amb un nivell tècnic i interpretatiu fascinant.

Dues imatges de la celebració de la Sagrada Família: a l'esquerra, Nil, Aina Girbau, Siena, Gemma Novo, Laia Girbau, Carme Capeta i Alba Girbau, quan van rebre les ensenyes. A la dreta, Melani Mestre, director de l'orquestra Joficat, dirigint-se al públic

fragments d'alguna d'elles o dels vídeos promocionals realitzats a tal efecte. Tot això en un ambient d'especial germanor i amistat a l'entorn de la taula després de sopar on el brilli-brilli i les ganes de passar-s'ho bé van ser protagonistes. Felicitem a la Secció de Teatre i els encoratgem a seguir treballant en aquesta direcció que creiem totalment encertada.

Col·laboració amb l'Orquestra Joficat

Enguany, hem continuat i hem incrementat la col·laboració amb l'orquestra JOFICAT (Jove Filharmònica Catalana) i el seu director Melani Mestres. A més de realitzar diferents assajos al nostre Centre, el passat mes de desembre van realitzar tres assajos del *Mesies* de Händel a l'església de Santa Maria del Taulat, el darrer dels quals va estar obert als nostres socis i a totes aquelles persones que vinculades a la parròquia hi van voler assistir. Va ser una ocasió inigualable per gaudir d'aquesta magnífica obra amb solistes de primera fila i la coral Polifònica de Puig-reig. Agraïm de tot cor la generositat d'en Francesc Romeu per acollir-nos a la parròquia per realitzar aquestes activitats. El passat 12 de març

vam repetir aquesta experiència i l'obra que vam tenir ocasió d'escoltar va ser el *Rèquiem* de Mozart.

Secció de Sèniors

Com haureu seguit en les comunicacions de les *Novetats CMC*, vam engegar la nova *Secció de Sèniors* a proposta d'alguns dels nostres socis. Aquesta secció ha anat programant diverses activitats amb una gran acceptació. Ens sentim orgullosos i agraïts per aquesta iniciativa que no existia al Centre i que ha aconseguit situar les activitats dirigides a aquest sector dels nostres socis en primera línia.

Festa de la Sagrada Família

Com cada any l'últim cap de setmana de gener vam celebrar la Festivitat de la Sagrada Família. Va començar el dissabte al vespre amb un concert de la nostra consòcia i amiga Gisela Villamayor que va fer un homenatge a les dives de Hollywood. Com sempre, la seva gran qualitat vocal i el seu bon fer ens van emocionar. L'endemà, va tenir

lloc l'acte institucional de lliurament de ensenyes conduït pel grup de joves que van donar a l'esdeveniment un caràcter actual, proper i entranyable. També vam comptar amb l'actuació dels nostres tres cors (*Ar-Pegi'S*, *A-CorD* i *Cor Poblenuu*) als que felicitem pel seu gran nivell musical. El matí va acabar amb el tradicional vermut al pati del Centre. I per acabar la festa, vam tenir l'honor de comptar amb l'orquestra JOFICAT que ens va oferir el concert *Mozart i amics*, dirigida per Melani Mestres. Tot un luxe finalitzar així la nostra festa en la que, com heu vist, la música en totes les seves vessants va ser gran protagonista.

I amb això, acabem aquest repàs de la vida del Centre en els darrers mesos. Com heu pogut veure, tot i ser una relació llarga no hem anomenat coses tan importants com les diferents obres de teatre presentades per la *Secció de Teatre*, les actuacions dels nostres cors o les representacions de *L'Estel de Natzarret* que segueix del tot vigent i és referent de la integració i la fraternitat entre els nostres socis, de les que teniu més informació a les pàgines següents. I, per cert, també hem recuperat el Sopar de l'Estel! No volem concloure sense anunciar-vos que la propera primavera s'instal·laran finalment les plaques solars que esperem que donin al Centre un caire de sostenibilitat, estalvi i eficiència energètica molt important. I us convidem també a la Festa de la Primavera de la qual us anirem donant informació així que anem concretant les activitats.

La Junta

Amb o
tingut
nar a
tre co
davan
o esco
casa,
l'ordin
Regis
bleno
dades
de tot
I reco
tat de
Twitte
(Play

Broadway & Hollywood

El Cor Poblenou al complert, amb el pianista Josep Lluís Viladot i l'Anna Roma al front

El cap de setmana del 25 i 26 de novembre el Cor Poblenou, sota la direcció d'Anna Roma i amb Josep Lluís Viladot al piano, ens va oferir un atractiu concert amb aquest títol i amb un repertori que volia recordar el que l'any 1994 va presentar aquest mateix Cor amb el títol **Això és Broadway!** i del qual es van recuperar alguns temes d'espectacles musicals antics i moderns presentats en aquell concert, juntament amb temes de bandes so-

nores de pel·lícules del gènere tot i que, com es va dir en la presentació del concert, de molts espectacles se n'han fet pel·lícules i viceversa. El repertori es va completar amb obres que el Cor interpretava per primera vegada.

Però una novetat interessantíssima d'aquest concert va ser la participació del Cor infantil de l'Aula de Música del Centre, dirigit per Gerard Fuster, que va interpretar un tema de **El Rei Lleó** i un altre de **Somriures i llàgrimes** que va

entusiasmar al públic tant per la seva execució com per l'impacte de veure com uns infants van poder cantar una obra llarga i complexa... de memòria! Celebrem aquesta col·laboració entre els grups corals que conviuen a la nostra entitat.

Per agrair els aplaudiments del públic al final del concert, el Cor va oferir la repetició d'una de les obres del programa.

El cant de la Sibil·la

Seguint una tradició iniciada l'any 2019, el dia 24 de desembre i just abans de la Missa del Gall, el Cor Poblenou va oferir una nova versió d'aquest Cant acompanyat a l'orgue per Josep Lluís Viladot i amb una breu narració de l'Assumpta Bruguera i l'Antoni Roig.

A diferència de l'any passat, en la versió d'enguany es va voler donar tota la importància a la part musical del Cant i, per això, no s'hi va afegir cap element complementari sinó que tant el personatge de la Sibil·la, interpretat per la directora del Cor, l'Anna Roma, com els cantaires van actuar junts al mig del presbiteri.

I aprofitem aquest breu comentari per constatar un canvi social que s'està produint en la nostra tradició nadalenca i que comença a fer difícil comptar amb un bon nombre de participants en aquest acte perquè s'està escampant com una taca d'oli un costum que fins no fa gaire no formava part del costumari català: "el sopar de Nadal". Però què hi podem fer si els temps canvien!

Altres col·laboracions

Fins el moment d'escriure aquest comentari, el Cor també va

participar en el concert organitzat per la Fundació Oncolliga el dia 18 de desembre a l'església de Santa Maria del Taulat i en l'acte social del matí del dia 28 de gener d'enguany en el marc de la celebració de la Festivitat de la Sagrada Família, patronímic del Centre.

A. R.

L'Estel ha brillat amb força

Les dues representacions d'aquesta temporada han palesat la força participativa i dinamitzadora de L'Estel. Sòcies i socis de diverses seccions o sense enquadrament específic en alguna d'elles hi han participat.

D'entre totes les novetats de les representacions de les darreres festes nadalenques, cal remarcar l'estrena d'un nou Satanàs i un nou Sant Miquel que han assolit un nivell altíssim des de la seva primera participació en dos papers tan principals. També el fet que s'hi han estrenat com a actors dos cantaires del Cor Poblenou, remarcant encara més el caràcter transversal de l'espectacle.

L'entusiasme i la dedicació de tot hom han fet possible unes representacions amb dinamisme, ben interpretades, ben cantades, amb unes participacions infantils fantàstiques a les pedretes, la rondalla i els follets, ben vestides i maquillades, ben il·luminades i ben sonoritzades i amb agilitat en els canvis de decorat i els moviments de l'atrezzo.

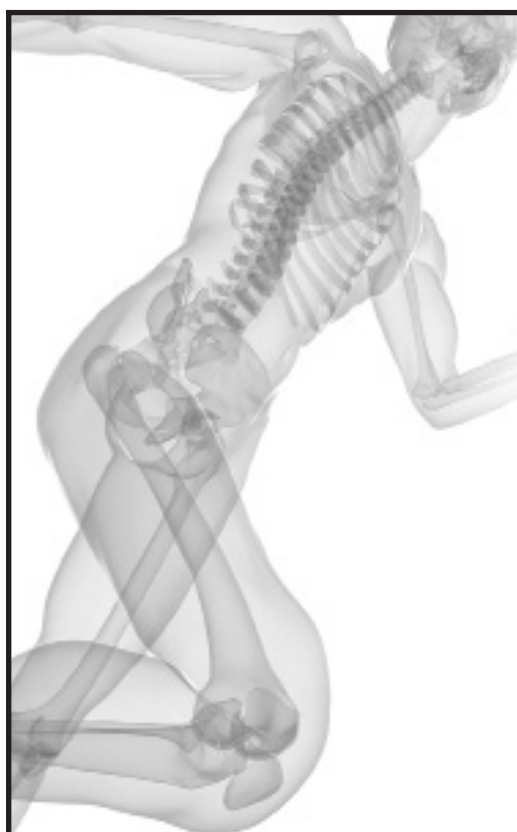
Tot plegat, un resultat rodó que volem agrair a totes les persones que hi han participat de qualsevol de les formes possibles. Creiem que el públic que va omplir la platea i les llotges en totes dues representacions va valorar positivament el resultat de l'espectacle en conjunt.

Això no obstant, l'equip de direcció es planteja la incorporació de nous al·licients i motius d'interès de cara la propera tem

porada. Som conscients que és imprescindible sorprendre sempre el públic amb algunes novetats per mantenir-ne l'interès i la fidelitat any rere any.

Per això, si la junta directiva manté la seva aposta per L'Estel i ens segueix fent confiança, ens posarem a treballar ja des d'ara i us emplacem a retrobar-nos en les representacions de les festes del Nadal de 2024.

L'equip de direcció de L'Estel

Farmàcia

Dermofarmàcia

Línia infantil

Nutrició i dietètica

Homeopatia

Ortopèdia

Ortesis

Pròtesis

Ajuts tècnics

**farmàcia
ortopèdia**

m.prats

Rambla de Poblenou, 46 | 08005 Barcelona | Tel. **93 309 18 69** | Fax 93 309 19 41 | mprats002@cofb.net

No et beguis l'aigua

El 18 i 19 de novembre de l'any passat va iniciar-se la temporada 2023-2024 de la nostra Secció de Teatre amb dues representacions de l'obra **No et beguis l'aigua** original del famós director de cinema Woody Allen i que va ser la seva primera obra teatral estrenada a Broadway l'any 1966.

Segons la màxima font universal de coneixements actual (és a dir, la Vikipèdia) Allen pretenia fer evidents amb aquesta obra tant la intolerància política com la incomunicació familiar, però la veritat és que costava de copsar-ho quan el narrador és un capellà que fa jocs de mans i, de sobte, apareixen un sultà i la seva (o una de les seves) esposa coberta amb burka. I és que, en realitat, l'obra és una successió de situacions surrealistes, algunes força disbauxades, que fa evident la procedència cinematogràfica de l'autor.

El primer que cal valorar, com en tots els espectacles que ens ofereix la nostra Secció de Teatre, és l'esforç i el treball de tots els participants en les representacions: els intèrprets, els tècnics i sobretot el director Jordi Vendrell, segur que amb un munt de problemes a resoldre i el neguit de veure com anirà tot plegat. Però ens permetem opinar, modestament, que el que potser no es va aconseguir del tot va ser mantenir el ritme escènic, bàsic quan la trama no és l'element fonamental sinó que el més important és que totes les escenes estiguin pràcticament enganxades amb la següent sense ni temps de respirar. Però el cas és que, una temporada

més i com fa més de cent anys, tornem a tenir teatre al Centre i els participants en aquestes representacions de **No et beguis l'aigua** han estat els primers d'un llarg estol d'actrius, actors, tècnics i directors que desfilaran per nostre escenari oferint-nos, segons la programació anunciada, un atractiu ventall d'obres còmiques, dramàtiques i musicals fins el mes de maig. ●

A. R. P.

Nadal amb un euro per visió

Prometien "una astracanada musical per a les festes de Nadal" on la diversió estaria garantida. I la vam tenir! Amb guió i direcció d'Antoni Roig vam riure de valent veient i escoltant aquesta imaginària participació de Catalunya en un imaginari festival de la cançó, amb lletres imaginàries i imaginatives. Aquesta participació es veia alterada sovint per un seguit de gags gairebé surrealistes, alguns d'ells relacionats amb una tradició molt nostrada i pròpia d'aquestes festes. L'espectacle es va presentar en format cava-concert per gaudir-lo tot assaborint pastetes i copetes de cava.

A la fotografia podeu veure els actors-cantants envoltant al director i guionista de l'esdeveniment

AL CENTRE
HI TROBARÀS

TEATRE

REPRESENTACIONS TEATRALS
LECTURES TEATRALS
RECITALS DE POESIA

COR POBLENOU

ACTIVITATS DIVERSES

PATCHWORK
PUNTES AL COIXÍ
COSTURA
IOGA

ESTIRAMENTS
ANGLÈS

ACTIVITATS CULTURALS

TERTÚLIES LITERÀRIES
CONCERTS DE CAMBRA
PRESENTACIONS DE LLIBRES
VISITES CULTURALS
CONFERÈNCIES
GRUP DE VIDA CREIXENT

AULES I TALLERS

TALLER DE TEATRE MUSICAL
AULA DE MÚSICA
COR DE GOSPEL
COR INFANTIL
AULA DE DANSA
AULA DE DIBUIX I PINTURA
CASTANYOLES
PASSEJADES AMB HISTÒRIA
TALLER D'IL·LUSTRACIÓ
MODERNA I CÒMIC

Chicago de punta a punta

A l'esquerra, Julia Pacha, i a la dreta una imatge de grup

El que ens ve al cap quan pensem en el musical **Chicago** és el cabaret, la sensualitat i una mica d'obsenitat. Tot això hi ha de ser, perquè l'espectacle de John Kander, Fred Ebb i Bob Fosse té els ingredients que li van posar en el seu moment, i per tant engalanar-lo amb cuixa, negre i vermell i mirades lascives i de bleda a parts iguals hi havien de ser. Però això era divertit fa deu anys, per no dir fa cent anys, i **Chicago** només n'és una primera punta. Sota el paraigües burlesc amaga una sàtira atemporal de la corrupció política als estaments judicials i del rol de la premsa en la manipulació del discurs. De fet, serveix d'exemple per demostrar que, a vegades, el text sol és massa evident i cal música i color per fer sacsejar la poètica. En aquest cas, per transportar-nos a una mena d'irrealitat onírica, a un no-espai ocupat pel discurs que es construeix i suplanta la veritat.

Portar **Chicago** a l'escenari del Centre avui comporta uns riscos afegits: primer, perquè el llistó està extremadament alt; i després, perquè m'agradaria pensar que en aquesta casa ja hem superat l'època de fer de barjaletes anònimes còmplices de discursos caducs. La Sala Poblenuu comença a despuntar per acollir muntatges a l'avantguarda del pensament contemporani que, no només et fan gaudir, sinó que esperpentin l'esperit crític i obren la mirada. **Chicago** podria complir amb aquest ascens de nivell dels últims anys, però a més el muntatge ha sabut concebre i transme-

tre la visió àmplia, de la punta del vestit d'encaix a la punta afilada de la crítica a la corrupció i la manipulació. I, de punta a punta, passant per la meticulositat en tots els elements en pro del tema, unes dones ens fan notar que passem el dia fent lliscar el dit amb ulls miops i insaciables d'escàndols de desconegudes, o gatets bufons, en lloc d'aixecar la vista al món.

Ara ve quan deixo anar alguna veritat assaonada amb una mica de manipulació del discurs per l'ocasió. Sense menystenir l'statu quo que ha capitanejat el vaixell fins on som ara, l'èxit d'aquest **Chicago** del jovent de la Secció de Teatre rau en un canvi de funcionament que encapçalarà un període de transició en la manera de fer teatre a la casa. M'aventuro a dir que, fins ara, s'ha viscut al Centre l'època dels directors, dit en un masculí conscient. Un mític i estimat emblema del Centre té una idea d'espectacle, selecciona el càsting i, de mica en mica, dona indicacions als tècnics de sempre, al responsable d'escenografia de sempre, a l'equip de maquillatge i perruqueria de sempre i, amb sort, pensa en el vestuari amb prou temps perquè hi hagi alguna cosa a baixar de dalt o que es pugui comprar al basar. Algú amb un peu a dins del muntatge ha de pensar en cada una d'aquestes coses, i posar-hi hores. Quan aquesta ment creadora, el director, s'ho carrega tot, i a mitges, a l'esquena, crema la seva bona voluntat de formar part de la llista dels directors mítics, emble-

màtics i estimats.

Recuperant els riscos de muntar **Chicago** que dèiem, l'obra exigeix especialment les hores posades en totes, totes, les feines annexes. Aquí hi havia intenció, moltes ments creadores, i confiança. Voldria remarcar especialment l'adaptació del text, el disseny de llums, i la caracterització dels personatges. El guió d'un musical, si no es treballa amb molts miraments, pot deixar escapar l'aire enrarit d'altres èpoques, a part que pot fer pena, i demana també revisar-se en els assajos, un cop les paraules cobren el sentit que l'elenc els atribueix. Les llums han de formar part del concepte de cada escena, han d'avançar al públic subtilment què ha de sentir o en què s'ha de fixar en cada moment. Si es pensen durant la setmana d'assajos tècnics, aniran sempre a remolc. I el vestuari només pot ser cutre si l'obra ho exigeix. Cal definir bé com vesteix, es maquilla o du els cabells cadascú, perquè els colors, les formes, l'energia que desprèn una textura o la comoditat d'una peça serviran a l'interpret per entendre i donar cos al seu personatge. La direcció musical exigent, les coreografies i composicions visuals, l'estat a escena del cos de ball, la veritat en els conflictes de les protagonistes, tot. Aquesta colla es mereixen una felicitació, no només per fer-ho bé, sinó per fer-ho tot. De punta a punta. ●

Judit Martínez

ELS JOVES FAN COSES PER AL CENTRE?

Cap d'any

La nit del 31 de desembre es va celebrar la tradicional festa de Cap d'Any al Centre! Ja fa uns anys que vam abandonar les macrofestes multitudinàries i ens reunim un grup més reduït (serà que també ens estem fent grans?).

Poc més tard de la mitjanit ens vam trobar a la sala de socis per felicitar-nos l'any nou, entre petons i abraçades i, de seguida, van començar els jocs de taula! Vam jugar al ping-pong, a cartes i a inflar globus (quina manera d'hiperventilar!). Vam RIURE molt, vam EXPLICAR-NOS moltes confidències i vam JUGAR com nens i nenes. Quin gust compartir moments així amb les amistats de tota la vida!

Per acabar la nit, no va faltar l'assortiment de croissants, patates i xuxes, que revitalitzen a qualsevol després d'una nit tan animada!

Ara toca assolir els objectius i les promeses per al 2024 i preparar-nos per a la pròxima festassa!

Entrega de medalles pim-pam

Aquest any la cerimònia de la Sagrada Família l'hem presentat la jovenalla (i no tan jovenalla) del CMC. Va ser pim-pam-pum i amb un tres i no res tots vam anar a gaudir del vermut que ens esperava al pati. Per anar donant ritme a la gala, vam gaudir d'actuacions dels diferents Cors que tenim a la casa.

Primer van actuar els més petits de la casa, el cor Ar-Pegí'S amb dues cançons ben conegudes com Wimbowe (El rei lleó) i Do - Re - Mi (Somriures i llàgrimes). Després va venir el cor A-CorD cantant Mama de Gavrilina i Baba Yetu de Christopher Tin (amb el solista Guillem Arias, un altre jove no tan jove). I finalment, el Cor Poblenou va cantar Hello Dolly de Jerry Herman i Déu lloat per la natura de Ludwig Van Beethoven. Entre actuacions es va anar fent l'entrega de medalles (amb fotos del Roger Corredera, un altre jove no tan jove... sí, estem a tot arreu... som uns pesats) i vam tenir uns vídeos recordant fets de fa 25 i 50 anys.

Per part nostra, improvisació 100% sí, però el jovent, més present que mai al CMC, vam conduir la gala sense cap accident...més o menys...

Descobreix el talent ocult dels nostres socis de l'entitat al més pur estil "Tu sí que ho vals!"

El teló s'aixeca per donar pas a un espectacle mai vist al CMC. Sabem que tots els socis de l'entitat teniu talents ocults, des de màgia, cantar, ballar o fer malabars. Un monòleg? Unes imitacions?

Tot l'enginy que la nostra família teatral pogueu mostrar serà benvingut. Prepara la teva habilitat artística i deixa'ns bocabadats!

Vols participar?

Envia'ns un correu a jovescmc@elcentrepoblenou.cat

- Nom dels participants
- Habilitat
- Breu descripció de l'actuació de 3 minuts

Ja ho veieu, no parem! Si ens busqueu, ens trobareu a la sala de joves (aka Salèusia), o, segur, assajant en algun racó. Sabeu que ens estem colant a tota la programació de la secció de teatre? Ho vam petar a "Rent" i a "Chicago", hem usurpat papers protagonistes a "l'Estel" i a "Aigües Encantades", traïem el nas a "La jungla de sentimental", a "Aquí no paga ni deu", a "12 sense pietat", tenim força cosa a veure amb "Tancats al museu" i farem brillar el final de temporada amb "Benvolgut Evan" i "El galliner". On són els joves?... a la sopa!

Aigües encantades

En uns dies que la sequera ens feia pensar en pregar per tenir pluja, es va representar aquest drama rural clàssic del modernisme català, de Joan Puig i Ferrater, que plantja la dualitat entre modernitat i tradició escenificada en un petit poble en plena època de sequera on arriba un foraster que planteja utilitzar les aigües dels Gorgs de la Verge catalogades pel poble d'aigües sagrades i, per tant, intocables.

Aquest fet crearà un greu conflicte entre els habitants del poble. Paral·lelament, l'enfrontament entre Pere Amat (pare masclista, intolerant i manipulador) i la seva filla Cecília, que estudia a ciutat i, per tant, d'idees innovadores i molt reivindicatives, personalitza aquesta grand dualitat. Va ser dirigida per en Joan Martínez, amb un nombrós repartiment. En la fotografia podem veure Albert Cobacho, Jordi Bonet, Irene Hervella, Josep Ribalta parcialment tapat a i Lluís Casanova de capellà. **J. M.**

La jungla sentimental

La *Jungla sentimental*, de Jordi Teixidor, i dirigida per Josep Beltran, va pujar a l'escenari els dies 24 i 25 de febrer. Com va escriure Lluís Girbau, "L'autor creu que els fets d'aquesta història podrien passar a la Barcelona industrial dels anys 70 entre dues empreses, amb uns executius agressius al màxim, en competència pel mateix mercat. A mesura que avança l'acció, aquesta rivalitat arribarà a convertir-se en un 'Chicago anys 30'. Tot i no ser mafiosos, els personatges actuen amb un pragmatisme i circumspecció on els sentiments del títol són totalment secundaris. "Res és personal, només negoci". L'atmosfera creada és d'una incongruència tant irònica que fa que l'espectador mantingui l'interès pels esdeveniments, on l'acció, en alguns moments, arriba a últimes conseqüències, amb un somriure permanent als llavis.

Aquí no paga ni Déu

Dario Fo va ser un actor i escriptor de teatre italià que va guanyar el Premi Nobel de Literatura de 1997. Les obres d'aquest autor apareixen dissimulades per la seva activitat com un dels homes més complets de teatre del seu país.

De fet, per a molts crítics, Dario Fo és essencialment un comediant. Tot i això, aquest excel·lent intèrpret i director escènic va saber fondre amb enorme habilitat diverses tradicions textuais: l'humor de les avantguardes, la comicitat de la *Commedia dell'arte* i la sàtira política. Una de les seves obres mestres, és aquesta divertida obra que vam poder veure.

VISITES GRATUÏTES

AL JACIMENT DEL BORN

Cada diumenge

Visites exprés de 30 minuts al conjunt arqueològic del Born, un espai únic que permet recòrrer la història de Barcelona des de les etapes més antigues fins a començaments del segle XVIII. Cada mes amb un enfoc temàtic diferent.

Cada diumenge
De 17 a 18.30 h, cada 30 min.
Gratuït

El Born Centre de Cultura i Memòria
Plaça Comercial, 12, Barcelona
barcelona.cat/elbornculturaaimemoria

EL BORN
CCM

Ajuntament de
Barcelona

El segrests de Núria

El 1967 un grup de joves entraven a l'església de Núria i s'emportaven la imatge de la Mare de Déu. Hores després difonien un comunicat exigint tres reivindicacions. Mai es va saber qui l'havia sostret i el retorn de la imatge no es produí fins al 1972, quan, per primera vegada en el franquisme, un bisbe català (Narcís Jubany) prengué possessió de la diòcesi de Barcelona. 50 anys després i gràcies a la recerca efectuada per Manuel Castellet, Zeba Produccions i TV3 varen realitzar un bon documental de 52 min. que descobreix els detalls d'una de les operacions antifranquistes més desconegudes i silenciades.

Aquest documental es va projectar al

Centre presentat prèviament per Manuel Castellet (matemàtic, excursionista, autor de llibres sobre fets històrics destacats de Catalunya durant el segle XX i responsable de la documentació i recerca del film).

Certament que el documental es pot veure per internet, però la sessió proposada va tenir el valor afegit que seria presentada per la persona que va documentar-lo i que també ha escrit un llibre sobre aquests fets.

Pere Parera

Imatge de la Verge de Núria

Sessió contínua sobre l'evolució tècnica

Per no perdre els orígens es va començar amb un film de 8 min. anterior a l'era del vídeo, **Las fiestas de mi ciudad**, de Rafael Marcó, realitzat en 8 mm el 1964 (veure la pàgina 19 d'aquest butlletí). Tot seguit es va projectar una selecció cronològica de vídeos amb arguments, documentals i viatges, en els quals és palpable l'evolució tècnica:

L'esvàstica, de Jordi Micó (1996, 12 min.), **Play Praga - Cor de Bohèmia**, de Ramon Font (1998, 19 min.), **Joan Arús, versos, camins i paisatges**, de Josep Vidal (2007, 17 min.), **Moji Draz (Estimat meu)** de Patrik Ulrich (2015, 7 min.), **Ciutat de fusta**, de Miquel Cervera (2019, 15 min.), **Rubic's Cube** (Rubic's Cube (El cub de Rubic), de Krysti-

na Ramanava (2021, 2 min.), **Collector** (Col·leccionista) de Dieter Leitner (2021, 1 min.) i **Records en 8 mm**, d'Antoni Viñas (2022, 10 min.).

La sessió es va organitzar amb la col·laboració del Centre Excursionista de Catalunya.

Pere Parera

Preus especials
per a socis del
Centre Moral

ÒPTICA
VENDRELL

LA TEVA ÒPTICA AMIGA

C/Llull, 183 (entre Rambla Poblenou i Marià Aguiló)

BARCELONA 08005

Tel. 93 485 21 82

opticavendrell@gmail.com

www.opticavendrell.com

“Quan vaig venir al Poblenou, em semblava que no podia ser”

Carol Albes
Josep Ignasi Gras

Francesc Romeu i Torrents, nascut a Tiana el 1959 i, des del 2009, rector de la parròquia de Santa Maria del Taulat. Per tant, aquest any, hi compleix 15 anys.

Sí, aquest any farà 27 anys que sóc al Poblenou. Vaig començar com a rector de Sant Francesc d'Assís, hi vaig estar 12 anys i, després, vaig venir aquí. A més, aquest és el meu barri d'infantesa i joventut, perquè els meus pares van venir al carrer de Badajoz, davant del Voramar, quan jo tenia 4 anys. Jo vaig néixer a Tiana per pura casualitat. Els meus pares eren masovers d'una masia, però en veure que el treball agrícola s'acabava, van venir al Poblenou. La meva mare va ser portera d'una escala, i per això teníem el sota-escala per viure-hi, i el meu pare va acabar treballant a Parcs i Jardins,

que, com deia ell, era ser “pagès a la ciutat”.

Com et sents al barri?

En ser el meu barri d'infantesa i joventut, hi tinc els companys amb qui vam anar al Voramar, el Pere Pellicer, el Pere Clarós, que són del meu curs... Nosaltres vivíem davant del Voramar i jo anava al Pius XII, però allà el batxillerat era una única aula en què tots estaven dividits per files: primer, segon, tercer i quart. I el meu pare

pensava que, com que al Voramar hi havia una aula per a cadascuna de les classes de batxillerat, era millor. En aquell moment el Voramar era molt car, perquè demanava pagar una espècie de matrícula inicial de 25.000 pessetes, que després era retornada. Era una quantitat bastant considerable, però la veritat és que a mi em va anar molt bé.

En tots aquests anys, ha canviat molt el Poblenou?

Molt. Jo, com que era fill d'una porteria, feia molta vida al carrer. Per tant, els nens jugàvem al carrer, sempre teníem els genolls pelats, teníem les bicicletes, fèiem l'avinguda Icària de punta a punta, fèiem Pere IV fins al carrer Maresme, que hi vivien els meus avis... I, per tant, sí que he vist una gran transformació del barri.

Quan jo vaig venir aquí, encara hi ha-

via un cert Poblenou rural. Fins al carrer Maresme, encara hi havia camps. Més tard, va venir la indústria “pesada”, les grans naus del transport i dels camions, i finalment, la indústria “neta”. I jo he anat veient aquesta transformació.

Fa 27 anys, quan em van dir de venir aquí al Poblenou, no m'ho creia, em semblava que no podia ser. Però el bisbe amb això va tenir molt d'encert, perquè va voler posar-hi una persona que conegués les entitats del barri, les realitats del barri. I la veritat és que per a mi ha estat un regal.

Com és el teu dia a dia?

Sempre he tingut una vida bastant compartida. Per sort, com que fa molts anys que sóc a la facultat, m'han permès començar classes molt aviat al matí. A les 8 ja començo a donar classe, així que els matins els dedico pràcticament a la docència.

A la tarda sí que em dedico molt a la parròquia. Ara, en el meu cas, això s'ha complicat, perquè porto 3 parròquies. Aquí a Santa Maria del Taulat viuen 4 capellans dedicats a Santa Maria i Sant Bernat, i ara estic aquí sol, portant Santa Maria, Sant Pancraç i el sagrat Cor. Per tant, a les tardes em dedico pràcticament només a això, a la catequesi, el divendres al despatx, atenent mínimament la gent... Em diuen que tinc una gran capacitat de treball, però és que jo això ho he viscut a casa. Ara bé, també necessito immediatament desconnectar, descansar.

De fet, són dues feines molt diferents. Per tant, el cap de setmana estic aquí molt ficat a la parròquia, però quan el dilluns entro a la facultat, entro en una altra història i em poso a explicar i a comentar amb els alumnes la notícia del dia, és un canvi molt gran. I quan surto de la facultat, que m'agradaria descansar, arribo aquí i em trobo una realitat totalment diferent. Si fossin molt iguals, potser em tindrien molt atrapat. Així que descanso d'una cosa amb l'altra: a la parròquia trobo

el descans del periodisme i a la facultat trobo el descans de la parròquia.

També és veritat que, tant a la facultat com a la parròquia, m'he envoltat de molt bona gent, i llavors dona gust de treballar-hi. Gent amb qui no ens fem la traveta, que no anem a buscar-nos les deficiències, sinó que anem a buscar les complementarietats. Quan has treballat a una redacció, i t'has envoltat de bona gent, has duplicat i triplicat la teva feina i, a més a més t'ho has passat bé i n'has après.

Recordes quan arriba la teva vinculació amb el Centre?

Sí, arriba molt aviat, perquè la Junta va decidir que els capellans fóssim socis del Centre. I jo vaig dir que sí, que ho acceptava, però que, en qualitat de periodista, col·laboraria, també, en el butlletí del Centre fent algun article de tant en tant. Després també vaig fer alguna actuació amb la Secció de Teatre. Sempre m'ha agradat la vida del Centre.

La teva participació al Centre és prou evident. Ets un dels nostres col·laboradors incondicionals del Butlletí. Els teus articles estan escrits amb una voluntat de reflexió, potser de diagnòstic del que vivim?

Jo escric molt. Hi ha una frase llatina que diu "nulle dies sine linea", que no passi cap dia sense escriure una línia. I jo penso que això d'escriure és una màquina que convé tenir greixada. I, si la hi tens, és molt fàcil, però si passa l'agost, per exemple per vacances que no escric tant, al setembre em costa horrors.

Els articles que acostumo a fer per al Centre solen ser coses que estiguin molt lligades amb l'actualitat. I, per tant, són alguns comentaris sobre informes de la Generalitat o sobre notícies que apareixen als diaris i que crec que val la pena aprofundir-hi. De fet, primerament és un article que faig per a mi, són reflexions que em faig a mi, i després, si les puc compartir, és una sort que tenim els periodistes.

Què recordes de l'escenari del Centre? Perquè tu l'has trepitjat i hi has actuat.

Recordo primerament una obra que em va agradar molt, perquè és l'obra

que més s'ha fet a tots els teatres de Catalunya, que és **Terra baixa**. Quan em van dir de poder-hi participar em va fer una il·lusió enorme. Més que res pel que representa aquesta obra, que és una crítica molt dura contra el que jo havia viscut quan els meus pares eren masovers a Tiana. És a dir, aquesta imatge del senyor que és amo de tot i que ho posseeix tot, i que, quan ell hi era, els nens no podien jugar i ens havíem d'amagar... I llavors aquest senyor, aquest Sebastià, acaba dramàticament. El crit de "he mort el llop" representa la fi d'aquesta burgesia que s'imposa sobre els seus treballadors.

Després vaig participar a **L'Estel de Natzaret**. Un any molt bé, perquè el Tomàs Giol em va deixar el seu paper de summe sacerdot, però el segon any que em va tocar fer-lo, com que són els dies de Nadal i són els dies que jo estic més a la parròquia concentrat, em vaig quedar en blanc. Va ser el moment en què sortia i per poc que no m'equivoco i els caso per l'Església, perquè jo tenia el cap aquí i em costava molt ser allà. I llavors sí que vaig dir que havia de retallar, perquè tampoc estava bé no anar als assajos o, simplement això, no tenir el cap allà perquè estava preocupat per coses d'aquí.

Creus que entitats com la nostra són necessàries en un barri?

Sí, necessàries i, en el cas del Centre, és envejable per la vida que hi ha. Altres entitats a Horta, a Gràcia..., que s'assemblen molt a la nostra, no tenen la vida que ha aconseguit el Centre, i això sí que és envejable. Ho dic perquè tinc companys que són en altres realitats i que veuen que no acaben de funcionar.

Jo recordo, quan era petit, que a Sant Francesc d'Assís només feien cine el diumenge a la tarda, no feien res més. I allò es va acabar quan la gent va començar a tenir cotxe i a marxar de cap de setmana.

En canvi, el Centre ha aconseguit

Francesc Romeu en el paper d'Uriès i Noèlia Ortega de Satanàs en un Estel de Natzareth

entendre's molt bé amb la joventut, amb la joventut que puja, que tenen moltes idees i moltes ganes, i al Centre han trobat un refugi i una protecció i són, ara per ara, el nostre futur.

Ets periodista i sacerdot. On és l'ofici i on és la vocació?

Les dues són per vocació. En el meu cas van molt unides. Des de molt jove, sempre he tingut una passió pel periodisme. Recordo la meua mare fregant a casa i posant els diaris a terra i jo anar-li al darrere recollint les pàgines i retallant les notícies.

I l'altra és la vida religiosa, que, en la meua joventut, va ser una vocació que em va agafar molt fort. També és veritat que pensava molt en la idea cristiana de la renúncia, i per tant en el que hauria de renunciar, però per sort he pogut desenvolupar totes dues vessants. Potser amb mediocritat. Potser sóc un capellà mediocre per culpa del periodisme, i potser sóc un periodista mediocre perquè m'he hagut de dedicar a ser capellà, però em dono per satisfet.

Aquest any fa 30 anys que sóc professor de periodisme i això també m'ha il·lusionat molt. M'ha il·lusionat molt crear escola. Tinc alumnes treballant a gairebé tots els mitjans de comunicació i això em dona molta satisfacció.

Donar classe o escriure no són una condemna per a mi, són la gran voca-

ció. I, lligat amb l'Església, sí que és veritat que l'Església comunica molt malament. Té un gran missatge, que és una bona notícia, però, a l'hora de la veritat, no la sap gestionar. I, per tant, també m'ha agradat una mica col·laborar-hi. Les coses s'han de pensar, s'ha de pensar què es vol comunicar, què es vol dir, una sola idea... Coses que el periodisme ens ha dit i que a la vida religiosa no les apliquem.

Quin és el teu gran repte com a capellà?

Ser a un barri. No em veig al centre de Barcelona. Vaig tenir una experiència a l'Eixample i la veritat és que aquesta vida en l'anonimat i en el no conèixer-se, en el passar desapercebut... tot això no m'agradava.

En canvi, el Poblenou fa honor al seu nom. És un autèntic poble. La gent ens coneixem, ens saludem pel carrer... És la nostra manera de fer. Ens coneixem, ens estimem, no podem parlar dels altres des de l'anonimat. I això, per a mi, és el millor. No em veig en una altra realitat que no sigui aquesta.

I com a professor de Periodisme a Blanquerna, el teu contacte amb els joves et deu haver permès entendre millor com pensen avui. Cap on creus que s'orienten els seus valors, actualment? Hi té cabuda la fe?

Primerament, jo crec que, en la meva formació, em van preparar per a 3 grans mitjans: premsa, ràdio i televisió. I, avui en dia, pel que fa a premsa, a les redaccions sobra gent, a la ràdio també està sobrant gent, a TV3 està sobrant gent... Però, per altra banda, ha nascut una altra font d'informació, que són les xarxes socials, que són les que corren, les que avancen notícies, fins i tot, a vegades, alguns mitjans han caigut a la trampa i han dit que s'havia mort en Peret quan encara era viu.

A aquests nanos, per tant, jo no els puc oferir el que nosaltres teníem. Fins i tot ells no tenen algunes perspectives de treballar com nosaltres. Alguns pensen en coworkings o a aliar-se amb altres companys i engegar projectes. Amb això nosaltres no érem gens emprenedors. Nosaltres buscàvem el lloc que algú ja ocupava i ells volen crear llocs que no existeixen i que podrien ser mínimament rendibles, amb unes aspiracions molt més baixes que les

nostres. Ells no pensen en marxar de casa i comprar-se un pis, no pensen en comprar-se un cotxe... No pensen en coses que nosaltres, en la joventut, eren les que volíem aconseguir. És una altra manera de mirar el món.

Jo els veig molt il·lusionats. I vull jugar molt amb les seves il·lusions. En periodisme diem que hi ha dues estratègies, que són la del karateka i la del judoka. El karateka és aquell que gasta tota la força en un cop, i el judoka és aquell a qui li han ensenyat a aprofitar la força de l'altre per tombar-lo. I jo amb els alumnes intento aprofitar les forces i les il·lusions que porten per fer-los una reflexió profunda sobre el sentit de la comunicació, que és el que a mi m'apassiona.

Mai he entès perquè els capellans no us podeu casar, si ho desitgeu. No has estat mai enamorat?

Sí, i tant!

I no creus que això hauria de canviar?

Jo crec que no és que hagi de canviar, és que hauria de ser lliure. A alguns potser seguir una vida més monàstica ens va mínimament bé, perquè necessitem més espai de reflexió, necessitem més espai de solitud... i això és important. Però també és veritat que ser capellà és un ministeri i que aquest ministeri el podrien fer també persones casades. Com per exemple el Josep Montoya, que, juntament amb la seva dona, està fent una gran feina com a diaca permanent. Per tant, això està demostrant que el ministeri es pot exercir també des d'això.

Però també existeix qui vol conformar la seva vida en un estil de reflexió. A vegades penso, per exemple, que per a la comunicació és molt important parlar, però també és important el silenci. Per tant, també en la vida del capellà, n'hi haurà alguns que es dedicaran més a parlar i uns altres a qui aquest silenci ens ajudarà a entregar-nos més.

Jo m'hi he trobat bé i m'hi he sentit bé, però no imposaria a tothom que, per fer l'exercici d'un ministeri, hagi de renunciar a una vida de parella.

Déu, Jesús... A qui pregues?

Jo a Jesús el tinc més colze a cloze. El veig molt més al meu costat, treballant amb mi, intentant tirar les coses endavant. Però quan les coses es po-

sen molt dramàtiques, a mi em passa igual que a Jesús, que llavors ell ens ensenya a dir "Pare nostre", a adreçar-nos al Déu de tot i Déu de tots.

Davant de realitats molt dures, de persones que estan patint molt, m'adreço directament a Déu. Però en el dia a dia, en el treballar, sí que tinc un company que ho fa al costat meu i que me'l sento més, Jesús. De fet, a la missa, hi ha moments en què ens dirigim a Jesús i hi ha moments en què ens dirigim a Déu. Per tant, jo em trobo igual que a missa, visc tot el dia amb aquesta dualitat. I, a vegades, també prego a la figura femenina de la nostra fe, que és Santa Maria, en el nostre cas, que ens trobem aquí a Santa Maria del Taulat. O també a la Mare de Déu de Montserrat. Aquesta idea intercessora, de demanar un cop de mà. Com, de vegades, també m'adreço a la meva mare en coses molt pràctiques. Per exemple, jo em perdo molt a la cuina i sort en tinc de tenir un casset gravat al meu cervell de la mare dient "vigila que això no se t'enganxi".

Per tant, també hi ha aquesta presència.

La societat actual cada cop és més laica. Quin paper hi juga l'Església?

És veritat que cada cop és més laica, però abans m'ho preguntaves també amb els meus alumnes i no ho he arribat a contestar. És una societat laica que busca. I busca, a vegades, coses no tan organitzades com una religió. Busca una espiritualitat, i això a vegades ho troba més en les tradicions orientals que no pas en la nostra occidental súperorganitzada.

Per tant, jo sí que he trobat en els alumnes aquesta voluntat de recerca, de buscar. I, a mesura que et vas fent gran, que vas tenint més moments transcendents (casar-te, tenir un fill...), també és veritat que això et porta molt a buscar una espiritualitat, alguna cosa que t'acompanyi, que t'assereni. Quanta gent busca el ioga, busca trobar la pau... perquè sap que, a partir de trobar la pau, trobarà més coses. A qui li ha anat bé i no ha tingut mai cap problema es planteja molt poques coses.

I, després, això de les esglésies. A mi m'havien dit: "quan se't morin aquestes iaies, s'acabarà la missa". Però moriran aquestes i en vindran unes altres. I continuem tenint l'església plena de

Francesc Romeu amb Lluís Girbau a Terra baixa, d'Àngel Guimerà, que es va representar el 2012 amb direcció de David Segú

iaies, que fa 10 anys o 25 anys, quan jo estava aquí, deuriem tenir 50 anys. I estaven dedicades als fills i als marits, després deuriem estar dedicades als nets.

Ara els sociòlegs nord-americans parlen de diferents estadis al llarg de la vida i, per tant, hi ha diverses religiositats al llarg de la vida. Quan ets jove, pots tenir, per exemple, la idea del compromís, d'anar a ajudar on sigui, perquè el teu esperit jove és això. Quan ets més gran, busques més la serenitat, la pau, la tranquil·litat... I aquella hora que suposo que dedicaven a fer el sopar al marit, doncs ara venen aquí a l'església i s'hi senten bé. Jo no em queixo mai, aquí 20-25 persones hi són sempre. A vegades m'he atabalat perquè he hagut de sortir corrents d'una conferència al centre de Barcelona per arribar aquí, i després penso que ha valgut la pena per aquestes persones.

Cristians practicants i cristians no practicants, igual de cristians?

Sí, i tant! Els sociòlegs francesos ja han esborrat aquesta divisió, perquè ja han vist que és una divisió maliciosa. I, a més a més, la idea de practicant, què vol dir? Perquè Jesús el que ens demana és la pràctica del bé, no la pràctica religiosa. Per tant, és absurd pensar que la pràctica és quantes hores passes a l'església, quan hi ha gent

que es pela els colzes treballant per als altres.

Penses que la convivència amb les diferents religions ens ha portat a crisis d'identitat?

Bé, sí, una mica també. Però també va bé que les identitats no siguin el que ens marqui la vida. Les identitats a vegades són molt fortes i ens distancien. I és

bo quan tenim identitats molt de plastilina, que es poden modelar. A vegades amb els joves és més fàcil. I quan una persona és més gran, és un totxo cuit i ja no hi ha qui el modeli. Per tant, deixem-nos modelar una mica, que les identitats no siguin un totxo fet. A vegades amb les altres religions som com un puzle, encaixem gràcies al forat que té una i l'entrada que té l'altra.

Es diu que el Papa Francesc lluita per transformar aquesta jerarquia eclesiàstica tan rígida amb temes tan presents avui, com el de la dona o la comunitat LGBTI. Entrebanca amb el sector més conservador?

Primerament, hem trobat en el Papa el discurs que necessitàvem. És a dir, moltes vegades, quan ets a un barri, aquests discursos des de l'Església central de Roma et quedaven molt lluny. I amb el Papa Francesc hem trobat un llenguatge dels nostres barris. Ell sempre ha demanat la perifèria. I, és clar, els nostres barris, dins d'una ciutat, són perifèria. Per tant, ens sentim bé amb el fet que es miri la perifèria. I aquesta perifèria no és només la perifèria física d'un barri, també és la perifèria d'aquells col·lectius que estan dolguts, que estan ferits, i que nosaltres hem d'acollir.

Evidentment, hi ha hagut molta transformació en el món de les dones,

el Papa amb això ha estat atrevit i els ha donat molta autoritat, i després evidentment també dels homosexuals, amb els quals jo crec que també hi ha tingut un tracte directe i ha vist que és un món ferit i que hem deixat a l'estacada, que hem marginat. A més a més, hi ha una cosa molt important, en això: ningú és responsable de la seva orientació sexual, perquè això et ve donat, no és una cosa que un s'ha fet, no és una malaltia com alguns bisbes han dit. I, per tant, és un col·lectiu que hem d'acompanyar.

En aquest sentit, jo que ja fa molts anys que sóc a l'Església, sempre demanàvem, des de nosaltres, que Roma canviés. I ara més aviat estem una mica gelosos. Ara ja voldríem nosaltres ser com Roma, és a dir, que tan de bo tinguéssim nosaltres l'atreviment que el Papa ha tingut en algunes coses.

Davant dels patiments del món, Ucraïna, Gaza, els feixismes, la sequera... quina homilia donaries? D'esperança, d'impotència, de confiança...?

Jo penso que sempre hem d'estar al costat dels qui pateixen. Quan hi ha un terratrèmol, quan hi ha una guerra, alguns se n'enriuen i em diuen: "Què, el teu jefe on és?". I jo aguanto amb una certa enteresa, però sempre he pensat que el nostre Déu no és Harry Potter, i aquí no es tracta de tenir una vareta màgica perquè les coses canviïn. Quan hi ha hagut un terratrèmol, immediatament Déu és amb els que hi van a ajudar. Quan hi ha una guerra i algú encara s'atreveix a entrar allà i a portar-hi aliments i ajuda humanitària, Déu és amb aquesta gent. Per tant, les desgràcies ens han de fer posar al costat de les víctimes.

I ara trec un tema nou, que és el tema dels que han abusat de menors, i que veus que a l'Església encara li costa posar-se al costat de la víctima i ser molt dur amb aquell que ha abusat. Jo crec que Jesús, als evangelis, ens ajuda a situar-nos i a posar-nos al costat d'aquells que pateixen. Per tant, posem-nos sempre al costat d'aquells que pateixen i no al d'aquells que abusen.

Actualment sembla que s'hagi perdut l'honestetat, la noblesa, les creences en els valors essencials. Es diu que tots els països haurien de tenir sòlids tres pilars: la pau, la justícia i les institucions. Alguna trontolla? La política actual és una política amoral, amb ànsia de poder, d'enveja, de destrucció de l'adversari...?

Hi ha diferents nivells de política. Hi ha aquells que han entrat a la política i l'han professionalitzat, i això ens ha fet mal. Tothom té una vessant política. Tots estem interaccionant en la societat. Fins i tot el que ara passa amb una bicicleta per aquest carril bici està fent política. Tots estem fent política. No la professionalitzem, i molts critiquem aquells que l'han professionalitzada. La política hauria de ser un temps que un s'hi dedica i després l'abandona, però tot això no ho veiem.

Després hi ha la política d'interessos. No personals, que també, sinó d'interessos col·lectius. Ara hem vist els interessos dels partits, que això encara ens molesta més. Tots volen arribar a una finalitat, però es disputen els camins per on arribar-hi. Tot això fa mal. Però jo no noto, tampoc, inclús en el món dels joves, que hi hagi aquest desinterès. Aquí a l'església, per exemple, tenim l'Espai Movi. I déu n'hi do els monitors i premonitors que tenim que dediquen unes hores voluntàries als nens. Cada vegada hi ha nens amb més dificultats, nens molt moguts, nens que només tenen la família i l'escola i que els psicòlegs els demanen que tinguin altres realitats i que interaccionin amb altres nens. Doncs tenim gent que es dedica a això. Aquesta idea de la joventut com un desastre, jo no la veig ni la comparteixo. Al Centre també ho veiem. Hi ha nanos que estan disposats a passar-ho bé, per exemple en un musical, però que, passant-ho bé ells, ens ho fan passar bé a nosaltres. Doncs escolta, no estem tan malament!

Existeix el cel?

I tant! Potser només existeix el cel! Si no existeix el cel, el meu jefe ha fracassat.

Què és el que ens pot donar esperança i tranquil·litat davant de les pors?

Hi ha dos tipus de por. Hi ha la por

que paralitza, però hi ha una por bona, que és la por que t'espavila, la por que et fa córrer. I jo crec que hem de passar d'una por a l'altra. Hem de passar de la por que ens paralitza a la por que ens motiva. La por no és dolenta. Tots tenim sentiments contradictoris. Però és molt fàcil: hi ha sentiments que els hem de fer créixer i altres que els hem d'ofegar. I amb l'esperança passa el mateix. Podem esperar el metro, l'autobús, el tren... asseguts, però podem esperar una persona que ve fent camí i trobant-nos a la meitat. Per tant, hi ha esperances que ens fan caminar.

No deixem de somiar mai?

I tant que no! De fet hauríem de somiar més. Una cosa que es va fer al Centre, amb el Toni Roig, va ser l'espectacle sobre Martin Luther King. Aquell gran discurs de somiar. Perquè, si no somiem, pactem amb la realitat i ens tornem mesquins.

Hem parlat de tu, del Centre, de la societat, dels joves, dels patiments... Vols donar algun missatge a la gent del Centre i del barri?

A mi m'agrada molt el nom del nostre barri, m'agraden els dos components que el formen. Ara ja els escrivim junts, però són dos components, és una paraula composta de poble i de nou. M'agrada que siguem poble, amb tot el que significa. En el poble, tots ens fem responsables de tot, ens fem responsables d'aquells que no poden tant. Aquesta idea de poble, crec que l'hem de mantenir. Som al costat d'aquests dos barris que han quedat inhòspits: la Vila Olímpica i Diagonal Mar. I nosaltres hem continuat mantenint això. I tenim gent d'aquests dos barris que venen aquí amb nosaltres, perquè aquí hi ha la vida que no tenen allà. Després també hi ha la idea de nou. Estem vivint una gran transformació. L'altre dia passejàvem pel carrer de Pere IV i vam veure que actualment ja hi ha més oficines que persones, al Poblenou. Però nosaltres també hauríem de fer una transformació. Sempre ens hauria d'agradar ser nous. No som un poble vell ni volem ser un poble envellit. Per tant, fem coses noves. Al Centre, acollim i presentem novetats, fem novetats, siguem nous. Que no ens envellim mai. ●

Sèniors en marxa

En el darrer butlletí us informàvem del naixement de **Sèniors del Centre** amb la voluntat de mobilitzar la gent gran de l'entitat i esdevenir-ne pal de paller. També amb la voluntat de generar iniciatives culturals i de lleure a l'abast de totes les persones associades que tinguin disponibilitat i voluntat de gaudir-ne.

Per això, tot i que la major part de les activitats es programen per als matins de dies feiners, ocasionalment preveiem oferir també alguna activitat en cap de setmana, com és el cas, per exemple, de la sortida a Cervera del dissabte 6 d'abril, amb assistència a la representació de La Passió i visita guiada a la Universitat i seus entorns.

Aquest curs encara hem fet una visita guiada al Delta del Llobregat el dijous 18 d'abril, i una visita guiada a entitats del barri (L'Aliança i la nostra pròpia entitat), que enllaça amb la visita a altres entitats realitzada el 15 de febrer (Espai Subirachs i Amics del Ferrocarril).

Com tot allò que comença, cal provar coses i veure quines activitats funcionen i quines no. Això ens ha de facilitar anar afinant les nostres propostes futures per tal que siguin reeixides i, per tant, compleixin amb l'objectiu que ens proposem.

En el proper número esperem presentar-vos l'esbós del que serà la programació del curs 2024 - 2025. Esperem poder comptar amb tots els sèniors de l'entitat i amb tothom que pugui i vulgui participar-hi. ●

**Jordi Asensio
Josep Maria Recasens**

Rafael Marcó

El passat 25 de març va morir el nostre consoci Rafael Marcó Tejedo, nascut el 1938 a Sabadell, polifacètic home de cinema que va conrear tots el gèneres, amb una carrera que sobrepassa el centenar de títols (un dels més guardonats a mitjans del setanta), i un dels promotors de dos festivals de cinema al Centre: el **Trofeu Mans** (1965-1976) i el **Certamen Internacional Fantastik** (1970-1978). Dedicat al comerç i molt aficionat a la música, va començar, com la majoria, amb pel·lícules familiars i es va donar a conèixer pel film *Las fiestas de mi ciudad* (1966), que va ser emès per TVE i que vam projectar el 7 d'abril. Roda altres films om *Luces navideñas* (1966), *Andante* (1966), *Clown* (1968) o *l'Europa Helvética* (1968), i el 1970 arriba un dels seus títols més cèlebres, *Diálogos para una horca*, contundent reportatge on contraposa en un mateix escenari els terribles camps de concentració, amb imatges de la guerra combinades amb altres de més contemporànies, com un grup de turistes que frivolitza inconscientment qualsevol pretensió de serietat. La pel·lícula va aconseguir una cinquantena de premis i segons l'opinió del crític Gabriel Querol, "queda ya como un film incluido entre aquellos que nos demuestran que dentro del cine amateur existe un pequeño pero importante grupo de cineístas auténticamente audaces".

El 1971 realitza *Ivana*, que va guanyar una medalla de plata al Concurs Nacional del CEC i va ser seleccionada per anar al Concurs Mundial de la UNICA. El 1972 roda *El círculo de Satán* i *Suquet de Peix* i entra a la UCA, la Unió de Cineastes Amateurs, entitat progressista que patrocinava Tomàs Mallol. El 1973 crea un magazine audiovisual, *Cine Collage*, un muntatge de fragments de films combinats a la manera d'un programa radiofònic, que farà amb Jaume Fina, Carlos Soler, Gabriel Pérez i Ramon Menal. Es publicarà fins al

Rafael Marcó i Narciso (Chicho) Ibáñez Serrador

NAIXEMENT

Fèlix
Muntané
Jové

És fill del Guillem (Willy) Muntané i de Xènia Jové Mataró i per tant, nét de la Carme Mataró i del Joan Jové.

Enhorabona a tots els seus familiars i amics!

1975, l'any que roda *Muerte del poeta*, "film cuyas imágenes son tan elocuentes y patéticas que nada o casi nada más cesitarían se les añadiera".

En aquesta dècada es passarà als 16 mm rodant una sèrie de reportatges sobre els Pirineus destinats a la promoció del turisme a Jaca, i filma fins l'any 2000 altres pel·lícules de temàtica esotèrica, com *Los alucinados de Baviera* (1976), *El enigma de las piedras* (1978). També, *Liberar a Carlota* (1974), *Corre, huyamos, nos han descubierto* (1974), *Siam Party* (1979) i *Lorca forever* (1980). A partir de 1983 va experimentar amb cinema domèstic amb títols com *Tras la puerta* (1983), *Brindis* (1984) o *El pròleg* (1985). Des de l'any 2000 treballa amb vídeo i realitza documentals: *El círculo càtar* (2000), *Andante (veneciano)* (2002), *Rusia sombras y colores* (2004) o *Tierra de dragones* (2005). Molts d'aquests títols els ha exhibit en sessions a centres cívics i casals, acompanyat de la seva esposa Marisa Lerín, intèrpret en la majoria de les seves pel·lícules. Gràcies, Rafael.

(Text condensat del llibre *el cinema amateur a catalunya*, d'Albert Beorlegui i Jordi Tomàs, 2009.)

NECROLÒGIQUES

Rosalinda Puig Sebastià

Una de les sòcies més veteranes del Centre que s'ha mantingut fidel a la nostra entitat fins el seu final. .

Jordi Martínez Miguel

Ens va consternar a tots la sobtada mort del jove Jordi, pocs dies després d'haver-se casat amb l'Eli Coll.

Montse Miralles

La trobarem a faltar i sempre la tindrem en el record. Va ser una gran amiga i col·laboradora de la Secció de Teatre des de la seves tasques professionals a Rafató Teatre, l'empresa proveedora de vestuari i elements decoratius.

Maria Llavería

Mare i àvia respectivament dels consocis Joan Cañisá (cambrer del bar del Centre) i Mireia Cañisá, a més de familiar i amiga de molts de nosaltres.

Joaquima (Jacqui) Ventura

Ens ha deixat la mare del nostre consoci Jordi García, del Menjador del Centre.

Xavier Molina

Una altre de les presències habituals al Centre durant els anys del canvi de segle.

Núria Palau

Companya activa a la Secció de Teatre i en diverses activitats del Centre.

Nicasi Camps i Pinós

L'amic i consoci Nicasi va morir el 29 de gener de 2024, a l'edat de 92 anys. Escriptor, prolífic autor teatral, entre molts reconeixements hem de mencionar que va rebre la Medalla d'honor de l'Ajuntament de Barcelona per la seva tasca socio cultural. Era president honorari de l'Arxiu Històric del Poblenou i soci de mèrit del Centre. Membre d'AESETIJ (Associació Espanyola d'Escriptors de Teatre Infantil i Juvenil); membre d'Escriptors en Llengua Catalana; soci numerari de l'Aliança del Poblenou; premi de teatre d'autors estrangers a Múnic; premi de teatre de ciència-ficció a Mataró i, molt especialment, i durant molts anys, soci col·laborador de l'Hospitalitat Nostra Senyora de Lourdes de Barcelona.

No em facis riure, que no en tinc ganes...

He volgut encapçalar aquest petit homenatge a l'amic Nicasi Camps amb una frase recurrent a totes les seves obres. Unes obres que ell anava escrivint en quaderns amb bolígraf en el seu temps lliure, especialment quan estava de viatge per feina.

Aquests manuscrits, juntament amb primeres edicions de les seves obres, formen el seu arxiu, que la nostra entitat té l'honor de custodiar perquè ell va voler que en fos dipositària. Em complau haver estat el president del Centre quan va prendre aquesta decisió, i haver pogut rebre l'arxiu, classificar-lo i endreçar-lo, gràcies a un minuciós treball de l'Anna Bedmar, secretària i arxivera de la Junta.

En Nicasi estimava el Centre, formava part d'això que anomenem "la gran família del Centre". Una família extensa amb la qual, de tant en tant, s'enfada, però amb la qual sempre es reconciliava. Per això va voler que les seves obres, el fruit de tota una vida de feina il·lusionada, quedessin per sempre dipositades al nostre estatge social, el

lloc que molts socis i sòcies, ell també, sentim com una extensió de casa nostra.

En Nicasi va ser un escriptor teatral prolífic. Algú que coneixia, un cas que li comentaven, una notícia que llegia al diari... qualsevol estímul li generava la idea a partir de la qual construïa una història per ser portada a l'escenari. Era tant del Centre, que moltes vegades escrivia les seves obres imaginant-les representades per actrius i actors de la nostra Secció de Teatre, de manera que el repartiment ideal que ell imaginava també contribuïa a configurar el text.

Personalment tinc un grat record d'haver participat com a actor en moltes de les seves obres. Permeteu-me que n'esmenti particularment tres: **Caminos en la noche**, que va ser la primera en què recordo haver actuat, fa més de cinquanta anys, quan no era un 'senior', sinó un noi de disset o divuit anys. També la seva versió de **Les dones sàvies**, una adaptació per al teatre infantil de l'obra de Molière, amb la qual vàrem participar al cicle de **Cavall Fort** al Ro-

mea i que vàrem representar al Centre i també en molts "bolos" arreu de Catalunya. Finalment, una de les seves darreres obres, **El pont**, escrita en clau nacional, que vaig tenir l'honor d'estrenar. Moltes actrius i molts actors del Centre i de molts altres grups de teatre poden expressar records semblants de moltes altres obres del Nicasi en què han actuat. Obres de les quals guarden un bell record perquè han estat experiències gratificants. Perquè, durant bastants anys, en Nicasi va ser l'autor més representat pels grups de teatre amateur de Catalunya.

Aquestes obres són allò que en Nicasi ens deixa per tal que el puguem tenir sempre amb nosaltres i puguem recordar-lo i honorar-lo sempre que un director i un grup d'actrius i actors portin una obra seva a l'escenari.

Amic Nicasi, t'estimem. Sempre seràs al nostre record i al nostre cor. Tu que eres home de fe profunda, prega per tots nosaltres i pel Centre. ●

Josep Maria Recasens

4413

El tiet ja descansa a prop de la seva mare, com sempre ens havia demanat. El tiet, el tiet de casa, el meu padrí, no era un tiet més, ni un tiet “corrent”. Per a mi, el tiet Nicasi era un home aventurer, curiós, xerraire, treballador, tossut, reservat, prudent, discret, dual, sensible, murri, contradictori, desconfiat, i força despiatat.

Era també un tiet “intermitent”. Un tiet casolà però sovint “el personatge absent”, com en la seva obra teatral. Amb la família, germanes, cunyat i nebots, vàrem conèixer compartint vivenda i taula quasi tota la vida, fins que els nebots/des ens vàrem anar independitzant, de mica en mica.

Durant la infància, amb ell vam gaudir d'alguna tarda de circ, teatre o cinema. També alguns dies d'estiu per Masquefa. Més tard, xerrades, celebracions, i acords i desacords, com és habitual en una taula gran com la de casa nostra. També, per ell, els/les nebots/des vam descobrir el Centre, i el voluntariat a Lourdes seguint les seves passes fidels de peregrí i de “brancadier”.

Quan era a casa durant els àpats, era capaç de centrar l'atenció de tothom. Sempre amb alguna cosa per explicar dels seus viatges, una lectura per recomanar del seus nous escrits, o les anècdotes de la feina (que també vàrem compartir alguns anys), o d'algun concurs, representació o premi literari recollit.

Sé que sovint parlava més dels nebots/des, que de sí mateix. Sempre d'una manera especial. Crec que, en les seves anades i vingudes, ens trobava a faltar tant com nosaltres a ell. El teatre, el Centre, l'Arxiu, l'Hospitalitat, la

En Nicasi dirigint-se al públic al final d'una representació de *Les dones sàvies*

recaminos”, li deien alguns), sovint dispers, invisible, líquid.

Les múltiples vides simultànies del tiet, reconstruïdes com a peces d'un puzzle, han generat una pàtina de misteri i debats diversos, creant un imaginari lliure per a cada un de nosaltres, dels seus amics, coneguts i saludats.

Sovint tinc la sensació que mai el vam arribar a conèixer del tot. Però em sento afalagada de que fins fa pocs anys, vam gaudir d'amenes discussions, preocupacions i confidències, al sofà o a la terrassa de casa meua, o bé per telèfon quan s'estava als Pirineus.

No obstant, a ningú se li escapa que les seves obres literàries són un recull metafòric resumit de la seva vida, on explica molt més del que mai hauria xerrat. No en va, tots/es els de casa, hi som retratats.

De vegades venia per sorpresa a visitar-nos, i em deia “és que avui tenia el sucre una mica alt i he sortit a caminar”, jo ja havia après que el motiu real sempre era un altre. En les nostres converses, eren mítiques algunes de les seves frases: “Ai nena... no em facis parlar...”, o també “Deixe-m'ho córrer”, sempre acompanyats d'una gestualitat característica amb les mans.

El tiet es va emancipar de la casa familiar quan ja era molt gran, als 70 i escaig, després de morir la tieta Conxita, la seva germana gran. Es va traslladar temporalment a “l'estudi”, com ell

l'anomenava, encara que sempre va mantenir el seu correu i el lliurament de l'**Avui** a la seva adreça de la Rambla.

Potser, sospitant que algun dia hi tornaria, com així va ser. Els seus darrers mesos, anys, va viure una etapa difícil. Tot i haver tornat al 27 de la seva Rambla, l'edat, la pandèmia, les malalties i d'altres raons que no explicaré aquí, no han sigut els millors companys del seu llarg viatge. El darrer ingrés hospitalari va ser decisiu.

A l'església, durant el seu sentit comiat, totes les persones presents vàrem retre-li homenatge, recordant diferents aspectes de la vida del tiet Nicasi. Es va fer al·lusió a alguns aspectes íntims, d'altres coneguts, i molts de silenciats. A mi personalment, em va emocionar i violentar a l'hora, algunes de les frases que es varen dir. No pas per desconegudes ni malintencionades, sinó perquè vulneraven absolutament el pacte de silenci que el tiet sempre s'havia auto-imposat.

Amb la mort del tiet, no només hem perdut un familiar molt estimat i un pobre noví (escrit separat com ell defensava) medalla d'honor de Barcelona, sinó que la humanitat ha perdut una gran persona.

Tiet, ningú com tu.

Sempre,

Lourdes Mestres i Camps

Un molt jove Nicasí amb els companys de la Junta directiva del Centre en la foto oficial de 1958. Drets d'esquerra a dreta, Carles Mataró, Antoni Gras, Àngel Argullós, Joan Lunas, Baltasar Olivé, Rossend Conesa, Nicasí i Pere Guixer. Asseguts, Joan M. Alonso, Joan Montaner (president), Mn. Joan Playà, Domènec Sarsanedas (vicepresident) i Josep Casanova Ramon.

Quins records!

La mort, no per esperada menys sentida, de l'amic Nicasí Camps m'ha fet reviuere molts moments viscuts d'ençà d'una coneixença que va començar ara fa gairebé 70 anys. Va ser quan uns joves (tots nois, evidentment, no oblidem que érem a principis dels anys cinquanta) de més o menys dotze anys vam passar a formar part d'un col·lectiu de la parròquia de Santa Maria del Taulat que es deia "Aspirantat d'Acció Catòlica" (quelcom semblant al que ara en diríem "esplai" o "Movi") format per quatre equips cadascun d'ells amb un "instructor" (ara en diríem monitor) i que s'identificaven pel nom d'un sant. Jo vaig anar a parar a l'equip Sant Jordi l'instructor del qual era... en Nicasí.

Les activitats d'aquests equips eren els "cercles d'estudi" (de temàtica religiosa, evidentment), excursions i colònies d'estiu. Però quan ens vam anar acostant als divuit anys i havíem de deixar l'Aspirantat per passar a ser joves d'Acció Catòlica, no sé per quin motiu es va decidir que la celebració del comiat clouria amb una petita representació teatral. I quan va ser l'hora de l'equip Sant Jordi en Nicasí ens va proposar de representar l'obreta *El contrabando* i així va ser com la relació amb ell va començar a estar ja per sempre relacionada amb el teatre. Però per uns motius que no recordo (son tants anys!) el projecte no va quallar i al cap de pocs assajos es va haver de deixar córrer, potser perquè tots els actors que havien de fer

l'obra eren tan dolents com jo.

Alguns anys després, i quan en Nicasí ja havia començat la seva carrera com autor i va estrenar *Caminos en la noche*, sens dubte una de les seves millors obres, no sé perquè em vaig trobar fent el petit paper d'Esteban, l'oficinista de la presó de joves on passa l'acció.

Drets humans

Un altre record molt entranyable es va produir l'any 1973 quan, amb motiu d'acomplir-se els 25 anys de la Declaració Universal dels Drets Humans, vam escriure conjuntament l'obra *Un llarg i inacabat pelegrinatge* que explicava la història dels negres a Amèrica. Aquesta obra, que combinava text i música, s'havia d'estrenar un dissabte a la nit al Casino l'Aliança però el divendres abans va arribar un escrit del Govern Civil prohibint les representacions previstes. Això després de mesos i mesos d'assaig amb els actors-cantants i els músics que havien compost les cançons! Però amb en Nicasí vam decidir que la cosa no podia quedar així i l'endemà al matí ens vam presentar al Govern Civil (on curiosament ens van rebre tot i que era dissabte!) amb la decisió de fer "els tonets". ("Nosotros no sabíamos nada de como iba eso de los permisos... Somos unos simples aficionados...") i es veu que vam fer tan bé el paper que vam aconseguir que, al menys, ens deixessin fer la representació del diumenge a la tarda.

Un altre dels moments importants d'aquesta relació va ser el muntatge de la versió infantil que en Nicasí va fer de l'obra de Molière *Les dones sàvies* i que, amb música del també enyorat Josep Cots, es va presentar al teatre Romea dins dels cicles que organitzava la revista Cavall Fort. Però més enllà del plaer de poder actuar en un escenari com el Romea, la gràcia d'aquest muntatge és que el vam portar a molts pobles i ciutats de Catalunya i, gràcies al nostre consoci Ricard Reguant, fins va ser enregistrat i passat per TV3. I com que es va remuntar diverses vegades van tenir ocasió de participar-hi un bon nombre d'actrius i actors de la nostra Secció de Teatre.

Com és fàcil suposar, tractant-se d'un relació tan prolongada en el temps, la llista de records seria interminable, però acabaré amb un altre moment important com va ser la representació de la seva obra *Un dissabte gris i trist*, basada en l'execució de Salvador Puig Antic, també al teatre Romea, amb motiu del primer aniversari de Ràdio 4 i amb un muntatge escènic impactant ja que vam poder aprofitar l'espectacular estructura metàl·lica i la il·luminació de la companyia anglesa *Living Theater* de Lindsay Kemp que era la que, en aquells moments, feia temporada al teatre.

Descansa en pau, amic! Et recordarem sempre. ●

Antoni Roig

Consum en català: és el teu dret

L'aprovació del Codi de Consum de Catalunya el juliol de 2010 fou una fita essencial pel que fa al reconeixement explícit i detallat dels drets de les persones consumidores. També dels seus drets lingüístics en els actes de consum de béns i serveis.

S'hi estableix el dret a rebre en català les invitacions a comprar, la informació de caràcter fix, la documentació contractual, els pressupostos, els reguards de dipòsit, les factures, les informacions necessàries per al consum, l'ús i el maneig de béns (llevat dels alimentaris, per normativa UE) i serveis. Aquestes informacions obligatòries solen incorporar-se en l'embalatge, l'etiquetatge o els manuals d'instruccions.

També s'estableix el dret de rebre en català els contractes d'adhesió o amb clàusules tipus, els normats, les condicions generals i la documentació que hi faci referència o que derivi d'algun d'aquests contractes.

Posteriorment, l'1 d'agost de 2017, el Parlament de Catalunya va aprovar la Llei de Comerç Serveis i Fires. Aquesta llei, al regular l'exercici de l'activitat comercial estableix explícitament el deure de les persones que accedeixen a l'activitat comercial, àdhuc aquelles que ho fan en qualitat de treballadores assalariades, de poder atendre les persones consumidores quan s'expressin en català. L'incompliment d'aquest deure es tipifica com a infracció a la pròpia llei i pot ser sancionat per la direcció general de Comerç.

Però l'efectivitat d'aquests drets legalment establerts requereix que siguin exigits tant pels òrgans administratius encarregats de vetllar pel compliment de les normes que els regulen com per una ciutadania coneixedora de la seva existència i sensibilitzada per no renunciar-hi.

Moltes empreses han fet l'esforç necessari i han assolit un elevat nivell de compliment, però moltes altres, en anàlogues circumstàncies, no l'han fet ni preveuen fer-lo, adduint arguments insostenibles o simplement negant-s'hi.

Si unes empreses poden, per què altres no?. Com es pot admetre que algunes empreses addueixin la inviabilitat econòmica de l'adaptació al català quan incorporen llengües amb un nombre similar o, fins i tot, inferior de parlants que la nostra? Ho fan sense posar-hi objeccions pel fet que són llengües pròpies de nacions amb estat. Així doncs, el problema amb el català és econòmic o de manca de voluntat per raons polítiques?

Cal una acció decidida de les administracions prop de les empreses per tal que assumeixin els deures que els incumbeixen en matèria lingüística. Sempre que es pugui, per la via del diàleg i el convenciment. Però quan aquesta via no doni resultat, cal aplicar les mesures que la pròpia legislació preveu per als

qui la incompleixen.

D'altra banda, també cal que els catalanoparlants no ens resignem a que la nostra llengua sigui menystinguda i relegada. Tenim el dret de viure en català a Catalunya i l'hem de fer valer amb determinació. Cal que exigim poder-hi realitzar tots els actes de consum, que posem en coneixement de l'administració els incompliments aportant-ne proves sempre que sigui possible. Us suggereixo vehicular la queixa o denúncia per vulneració dels vostres drets lingüístics a través de Plataforma per la Llengua (<https://www.plataforma-llengua.cat/que-fem/ambits-de-treball/fes-una-queixa>)

Però, sobretot, cal que no consumim productes i serveis d'empreses que no respecten els nostres drets lingüístics. Especial menció mereix en aquest sentit el cas d'Amazon, que no solament ignora totalment el català en el seu web i en els seus formularis i comunicacions, sinó que menysté la nostra llengua fins al punt que rebutja donar curs a les reclamacions per a les quals exigeix presentació de denúncia davant la policia si la denúncia que s'acompanya a la reclamació està redactada en català. <https://www.plataforma-llengua.cat/que-fem/noticies/5976/amazon-no-accepta-una-denuncia-policia-presentada-per-un-client-perque-esta-redactada-en-catala>. Una empresa, per cert, amb la seva filial europea radicada fiscalment a Luxemburg, que paga, en impostos directes i indirectes, menys del 5% dels més de 6.000 milions d'euros que obté pel seu negoci a Espanya. Però, en aquest tema, ja aprofundirem en una altra ocasió.

És hora de fer valer el poder de la nostra facultat d'elecció com a persones consumidores. I tenir sempre en compte que quan decidim què comprem i on ho comprem, estem decidint qui treballa, on es paguen els impostos i on queda i es reinverteix la renda generada pel comerç. ●

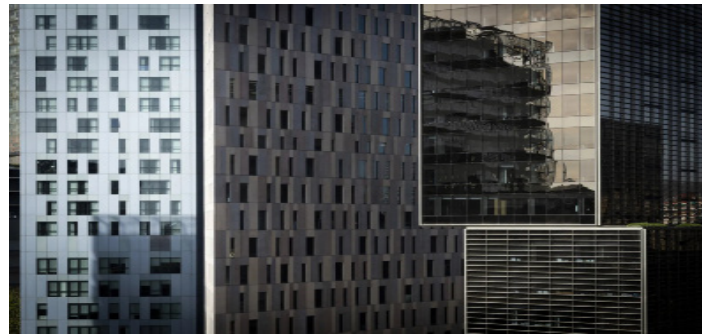
Josep Maria Recasens

VIDA CREIXENT: POSEM VIDA ALS ANYS

Un grup de socis i simpatitzants del Centre ens trobem el tercer dimarts de cada mes a tres quarts de cinc de la tarda per tal de compartir les nostres vivències en un clima d'amistat.

TOTS HI SOU CONVIDATS

Carestia d'habitatges vs edificis

L'última setmana de gener va abaixar la persiana el coworking que hi havia en l'edifici industrial rehabilitat de la cantonada del carrer Ciutat de Granada amb Pujades. En aquest solar hi va haver durant la primera meitat del segle XX una vaqueria i a començaments dels anys seixanta es va aixecar un edifici industrial que ja era lleig de bon començament i es va anar deteriorant per manca de manteniment. Després d'anys de servir de magatzem de drapaires i ferro vell, el 2022 es va fer una rehabilitació integral i es va llogar per plantes. Fins ara només s'han llogat dues de les set plantes i en els baixos va funcionar durant uns sis mesos el coworking i una cafeteria oberta al públic que donava caliu a una cantonada molt conflictiva on sempre hi ha algun cotxe dels mossos o de la guàrdia urbana.

Quatre de cada deu edificis que s'han fet expressament per oficines en el 22@ estan buits. Això representa 336.203 metres quadrats, segons un càlcul fet per l'Observatori dels barris del Poblenou. I la meitat d'aquesta xifra, 185.000 metres, correspon a edificis fets en els darrers cinc anys que inclouen els anys de la pandèmia i també la nova tendència laboral del teletreball. I les grues no paren.

El pla del 22@ es va aprovar l'any 2000 i el 2020 havia d'estar del tot acabat. Però del planejament a la realitat hi ha una gran distància. Havia de ser un mix de treball net i habitatges. Però pel que fa als edificis comercials s'ha fet només el 31%, i dels habitatges se n'han construït 1.973, la meitat del que s'havia previst. L'Ajuntament continua afirmant que des del 2000 s'han instal·lat 1.500 empreses i ha donat feina a 115.000 llocs de treball. Costa de creure.

La realitat és que entre la plaça de les Glòries i el carrer Pere IV és un paisatge sense escalf d'edificis nous, solars buits, alguna nau vella. I molt poca gent pel carrer. Els caps de setma

na no s'hi veu ningú. Durant la pandèmia, amb les persianes baixades, era difícil saber a què es dedicaven les empreses perquè tot està en anglès. Hi ha un menyspreu absolut cap a la llengua pròpia del país i també per a la castellana.

Els que defensen el 22@ diuen que el projecte ha prestigiat la ciutat i l'ha posat de moda. Els empresaris agrupats en el 22@Network afirmen que durant aquest any i el següent es reactivarà la zona, es faran nous habitatges, s'ocuparan les oficines buides i donarà feina a la gent del Districte.

Petits tallers expulsats

El 22@ va fer fora els petits tallers tradicionals del Poblenou i va eliminar molts llocs de treball, la majoria manuals. I l'objectiu del nou planejament era substituir el treball brut i contaminant per treball net, de les noves tecnologies.

L'any 2000 una illa del Poblenou costava 4 milions d'euros. La mateixa illa, sense edificar, avui en val 60. I aquesta és l'explicació del perquè les grans corporacions continuen aixecant blocs d'oficines que no es lloguen. Les empreses tenen tot el temps de món i prefereixen invertir en totxana. Millor edificis buits que els diners en el banc.

L'octubre de l'any passat ERC va instar a l'Ajuntament a estudiar la situació dels blocs buits i plantejar la seva conversió en habitatges. La Comissió d'Urbanisme ha de donar aquesta primavera una resposta a la proposta d'ERC. Els promotors sortirien guanyant amb el canvi de qualificació però la ciutat i especialment Poblenou no vol pisos de renda lliure que són inabastables per la gran majoria. En el barri s'ha produït un dramàtic procés de gentrificació que ha afectat sobretot la gent jove que ha hagut de marxar fora del barri. ●

Maria Favà

Edificis buits:

* T-Sistems, l'edifici que havia de ser el vaixell insígnia del 22@. En el carrer Sancho de Ávila entre Granada i Badajoz. Està buit des del gener del 2023 i la porta tapiada. Davant hi ha un altre edifici que sembla mig buit.

* Pere IV, 105 i agafa un tram de Badajoz. És dels pocs que té un cartell anunciant "oficines disponibles". Davant mateix hi ha un altre edifici que també sembla buit.

* Ávila entre Pere IV i Almogàvers, sense nom del carrer ni número. Calculem que és el número 110.

* Alaba 111 des de Sancho de Avila fins Almogàvers.

* Lull entre Ávila i Badajoz un gran complex de diversos edificis i dos més en construcció.

* Badajoz número 60. En aquests sí que hi ha el cartell anunciant oficines i locals disponibles.

* Pallars entre Granada i Roc Boronat diversos edificis nous.

* Pujades, 326 entre Fluvià i Provençals.

* Marroc, 33 entre Espronceda i Bilbao.

* Cristòbal de Moura, 121.

* Granada entre Sancho de Avila i Almogàvers un gran edifici en construcció que ha deixat la façana de l'antiga fàbrica a tall de decorat.

Preguem per la pluja!

Després d'haver vist al teatre del nostre Centre l'excel·lent representació teatral de l'obra *Aigües encantades*, de Joan Puig i Ferrer (1907), el cap de setmana del 3 i 4 de febrer, se sortia de la sala amb moltes preguntes. Algunes sobre l'autoritat o l'autoritarisme del pares sobre els fills. O sobre la construcció del propi jo, diferent del dels adults, en els joves i adolescents. També es podia qüestionar el pes que han tingut l'església i els capellans en la vida de molts pobles, a vegades imposant i d'altres fent de mediadors. En sortir de la sala, alguns ja proposaven de fer un teatre-fòrum. Però l'actualitat de l'obra es mantenia pel problema present que estem vivint amb la situació de sequera i la manca de pluja dels últims mesos (o, com alguns diuen, dels darrers tres anys).

La pregunta bàsica i elemental era: ¿Cal fer rogatives a Déu perquè plogui? A molts pobles -tradicionalment- se'n feien, perquè el problema de la manca d'aigua era cíclic. Però ara és continuat. I el fet és molt seriós. A les nostres parròquies ho estem fent, preguem per la pluja. Recentment, en una prestigiosa pàgina digital d'informació religiosa, a "Catalunya Religió", publicaven un article de Roger Vilaclara titulat "Per què es prega per la pluja?"

En aquest article es recullen diverses opinions, com, per exemple, la del degà de la Facultat de Teologia de Catalunya, Joan Torra. Diu ell: "La pluja és un do, una cosa que no tenim a l'abast i que se'ns ha donat". Citant les paraules de Jesús, Torra parla d'un do "tan generós que quan plou, plou sobre tothom". Remarca que òbviament no és Déu qui "obre l'aixeta" i decideix quan ha de ploure o no, però sí qui inicialment ha creat aquest do. Joan Torra es remet a la creació per parlar de la pluja: "Quan parlem de creació no volem fer cap explicació científica de l'inici de l'univers, sinó que expressem que tot allò rebut és un do que no mereixem". Per tant, aclareix, no es prega perquè plogui ara i aquí. "Si fos així aniríem a pregar amb paraigua", ironitza. No es tracta tampoc d'una invocació màgica com molts mitjans de comunicació han fet creure. "El qui creu que Déu juga a fer ploure o no, ho ha in-

terpretat molt malament. Jo prego pel do de la pluja" i aquesta petició permet entendre a les persones que l'aigua és "el més important que tenim i que se'ns ha donat. Amb la pregària, els cristians reconeixem que Déu està al principi de tot això".

El jesuïta Pau Vidal, del Centre d'Estudis de Cristianisme i Justícia, manifesta gairebé tot el contrari. Diu: "M'oposo a una pregària de petició que ens desresponsabilitza com a comunitats cristianes davant els reptes contemporanis. És reduccionista demanar pregàries per la pluja sense preguntar-se ni qüestionar com gestionar l'aigua que sí que tenim a l'abast". Per aquest motiu, ell reivindica la pregària perquè els cristians es comprometin a denunciar el model socioeconòmic; per recuperar la mirada sacramental a la creació; per la conversió ecològica; per l'ús responsable de l'aigua; o per acabar amb l'explotació dels recursos. "Però per la pluja, sense més ni més, avui no pregaré", conclou.

Personalment penso que la pregària sempre ens ajuda a descobrir els problemes, a ser-ne molt més conscients, i -tot demanant l'ajuda de Déu- és com ens comprometem a treballar nosaltres per una solució òptima. El qui prega no és un cec, sinó un que veu el que passa; i després no se'n desenten. Quan preguem per la pau, per exemple, és una manera sana i bona de contribuir al pacifisme. De veure que la pau és millor que la guerra. D'entendre que de la guerra no en sortirem millor que quan hi vam entrar. No adrecem les nostres pregàries a un bruixot o a un Harry Potter, sinó que demanem que Déu estigui amb nosaltres, passant les nostres penalitats, tal i com Jesús va viure també la nostra fragilitat humana, fins i tot morint com un criminal.

Francesc Romeu

Villarroya
SABATERS DES DE 1870

RAMBLA POBLENOU, 45
TELÈF. 93 485 27 90
08005-BARCELONA

Salvador Montoya Viñas

Siguem militants de la llengua

Joan Giménez i Roger

Amanida de kimchi

El kimchi és un plat tradicional de la cuina coreana, fet de col fermentada amb una barreja d'espècies i condiments. Ara ja ha deixat de ser exòtic per nosaltres i fins i tot, s'elabora aquí casa, i amb producte de proximitat. Aquest deliciós acompanyament és famós pel seu sabor picant, la seva textura cruixent i els seus múltiples beneficis per la salut.

Només necessites unes mongetes del ganxet, bròquil al "dente", uns tomàquets cirerols, ceba tendra i el Kimchi. Tot ben tallat i remenat amb les proporcions que et sembli. Oli, sal i vinagre al gust i cap avall que fa baixada!!! Important compartir en bona companyia.

Aprofito l'avinentsa per soliritzar-me

amb sector agrari, i sumar-me a la revolució pagesa. La millor manera de fer-nos nostra la seva supervivència, és consumir productes de temporada, de proximitat i que respectin el medi ambient.

Desitjant de tot cor que els rucs conti-

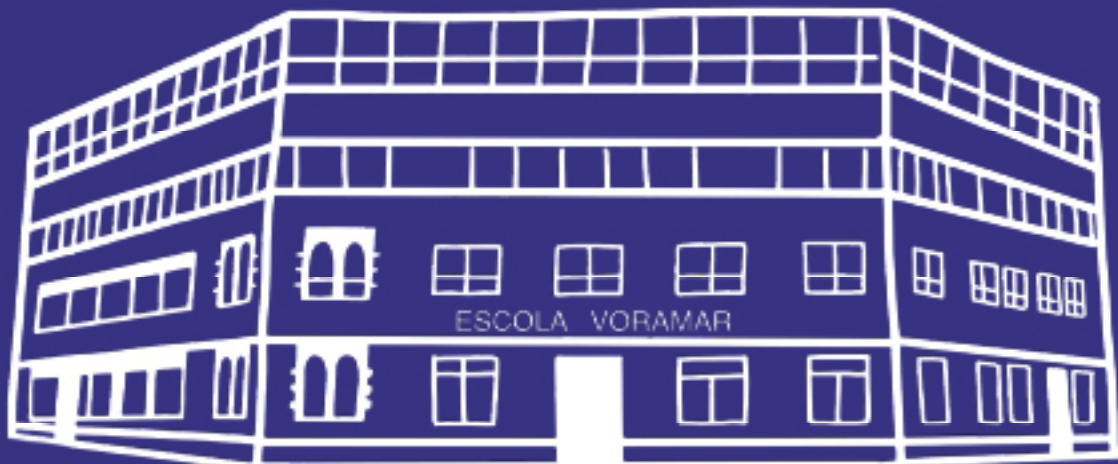
nuïn llaurant i no governant, i que Sant "Isidre" els assisteixi, que bona falta els hi fa, ara us deixo que tots plegats tenim prou feina.

Salut, amistat i aliments amb ànima.

Salvador Montoya Viñas

Som una escola catalana i concertada del barri del Poblenou des del 1966

INFANTIL - PRIMÀRIA - ESO
BATXILLERAT INTERNACIONAL

escola
VORAMAR

Infantil, Primària i ESO

International Baccalaureate

C/ Ramon Turro, 130-138
08005 Barcelona
info@voramar.cat
93 225 13 24

PG. Garcia Faria, 73
08019 Barcelona
ibinfo@voramar.cat
93 595 34 00

Segueix-nos

@escolavoramar

Vine a
conèixer
el projecte

www.voramar.cat

CONFECCIONS

La Palma

+ de 50 anys confeccionant uniformes!

TOT PER AL COL·LEGI
I LA LLAR D'INFANTS
AMPLI ASSORTIMENT
EN PIJAMES I BATES

Marià Aguiló, 109 · 08005 Barcelona
93 225 28 85
comercial@confeclapalma.e.telefonica.net